

(بررسی آیین و سنت معماری در توسعه و بافت شهری بابررسی موزه عشایر با الهام از سکونتگاههای عشایری در تبریز)

الهامه نصیر پور^{۱*}، اسداله شفیعی زاده^۲

۱- کارشناس ارشد معماری ، واحد اهر ، Elhamehnasirpour@yahoo.com

۲- استاد یار گروه معماری ، واحد اهر ، Shafizade.a@gmail.com

چکیده

بسیاری از دولت ها و حکومت های ایران بعد از اسلام از میان ایلات و عشایر برخاسته اند و حتی این موضوع در مورد قبل از اسلام نیز صدق می کند. حکومت سلجوقیان - غزنویان - خوارزمشاهیان - ایخانان - قره قویونلوها - آق قویونلوها - افشاریه - زندیه و قاجاریه حکومت های ایلی بودند که قدرت اولیه خود را از تشکیلات ایلی خود گرفته اند. روند کوچ نشینی در ایران آنچنان است که می توان پیش بینی کرد با آخرین نسل از عشایر کوچ رو مواجه هستیم از این رو تاسیس موزه عشایر ، و بررسی آیین و سنتهای موثر در طراحی بناهای شهری علاوه بر اهمیت فرهنگی ضرورت تاریخی دارد. عشایر به شیوه ای جذاب و باورنکردنی طی قرن ها و سال های طولانی اقدام به حفظ سنن و آداب و رسوم گذشته خود نموده اند و این اصالت به جاذبه ای برای صنعت گردشگری تبدیل شده است. مسکن عشایر و نوع زندگی آن ها، زبان و موسیقی، غذاهای محلی، صنایع دستی، رقص و لباس های محلی به همراه آیین های به جای آوردن جشن های عروسی و محلی از مهم ترین جاذبه های ایلات و عشایر است. بارزترین مشخصه ایلات و عشایر شیوه زیست آنان است که بر خلاف یک جا نشینان روستایی و شهری، در کوچ و نقل و انتقال دایمی سیاه چادرها و رمة های خود هستند این تحقیق سعی در اشاره و احیا و آیین ها و سبک زندگی مردم عشایر و نقش سنتها در طراحی بناهای شهری را دارد

واژگان کلیدی : سبک زندگی ، یکجا نشینان ، عشایر ، مردم شناسی ، سنتها